

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:—ଏହି ଶରୀର ରୂପକ ବସ୍ତ୍ରକୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରୁ ମମତତ୍ତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦିଅ, କେହି ବି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଯେପରି ମନେ ନ ପଡ଼ନ୍ତୁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯୋଗବଳ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କିପରି ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କଥାରେ ସାମାନ୍ୟତମ ଆଘାତ ମଧୁ ଲାଗିବ ନାହିଁ, କାରଣ କାହାରି ପ୍ରତି ମୋହ ନଥିବ । ଧରିନିଅ ଆଜି କିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଲାଗିବ ହେବ ନାହିଁ, କାହିଁକିନା ଜାଣିଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାରେ ଏହାଙ୍କର ଏତିକି ହିଁ ପାର୍ଟ ଥିଲା । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧାରଣ କରିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ, ଏଥିରେ ନମସ୍କାର ମଧୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ନମସ୍କାର ଅଥବା ରାମ-ରାମ ଆଦି କହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ସେ ସବୁ କଥା ଚାଲିଯାଉଛି ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଏହା ଏକ ପରିବାର ଅଟେ । ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ-ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଅଥବା ଶୁଭ ସକାଳ କହିବେ — ଏକଥା ଗୋଡ଼ା ପାଉନାହିଁ । ଘରେ ଖାଇ-ପିଇ ଅଫିସ୍ ଗଲ, ପୁଣି ଆସିଲ, ଏଭଳି ଚାଲି ଆସୁଛି । ନମସ୍କାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଗୁଡ଼ମରୁଣିତ୍ୱ କହିବାର ଫେସନ ମଧୁ କ୍ଷୁରୋପବାସୀଙ୍କଠାରୁ ବାହାରିଛି । ନଚେତ୍ ଆଗରୁ ଏସବୁ କିଛି ଚାଲୁ ନ ଥିଲା । କୌଣସି ସତସତ୍ତ୍ୱରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିଲେ ନମସ୍କାର କରି, ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିବା ନିମନ୍ତେ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମାକୁ କ'ଣ କରିବ ? ତଥାପି ମଧୁ କହିବାକୁ ତ ପଡ଼ିଥାଏ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ନମସ୍କାର । ଏବେ ବାବା ମଧୁ କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ସାଧାରଣ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଙ୍କ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛି, କ୍ଷାତ୍ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ୱାପନା କରୁଛି । କିପରି ? ଯେତେବେଳେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ବୁଝାଇବେ, ନଚେତ୍ କେହି କିପରି ବୁଝିପାରିବେ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ — ବାପଦାଦା ନମସ୍କାର । ବାହାର ଲୋକମାନେ ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱଦ୍ୱରେ ପଡ଼ିବେ ଯେ ଏମାନେ “ବାପଦାଦା” ବୋଲି କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଲୋକଙ୍କର ଦୁଇଟି ନାମ ମଧୁ ରହିଥାଏ ନା । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଥବା ରାଧେକୃଷ୍ଣ ...ଏହିଭଳି ନାମ ମଧୁ ଅଛି । ଏହା ତ ଯେପରି ସତରୀ-ପୁରୁଷ ଏକତର ହୋଇଗଲେ । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ବାପଦାଦା । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ବଡ଼ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଦୁଇଟି ନାମ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁଣି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ନାମ କାହିଁକି ରଖିଦେଇଛନ୍ତି ? ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଏହା ଭୁଲ୍ ନାମ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ଆଉ ତ କେହି ଚିହ୍ନିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବାପଦାଦା ନମସ୍କାର ବୋଲି କହୁଛ । ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ନମସ୍କାର କିନ୍ତୁ ଏତେ ଲମ୍ବା ହୋଇଥିବାରୁ ଗୋଡ଼ା ପାଉ ନାହିଁ । ଅକ୍ଷର ତ ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁମେ ଏବେ ଶାରୀରିକ ପିଲା ସହିତ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ମଧୁ ଅଟ । ଶିବବାବା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ପ୍ରକୃତ ମାର୍ଗ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜାପିତା ମଧୁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଥିରେ ଅନ୍ଧଶୃଙ୍ଖାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କୁହ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁନାହିଁ, ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର — ଏମାନେ ହେଲେ ରଚନା । ଏମାନଙ୍କର ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବ । ଶିବଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ କ୍ଷାତ୍ଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କିଏ ? ଶିବଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା କେହି ନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ଏମାନେ ହେଲେ ରଚନା । ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛନ୍ତି ଶିବ, ଯିଏକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଯଦି ସିଏ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ତେବେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ କେବେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ? ଇଏ ତ ଅନାଦି । ଏତେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କେବେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ଚାଲିଆସୁଛି, ଏହା ଅନନ୍ତ ହେଉଛି । ଏହାର କେବେ ଅନ୍ତ ହେଉନାହିଁ । ଏହି କଥା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ନ ରହୁ, କେହି ମଧୁ ମରନ୍ତୁ ଅଥବା ବଞ୍ଚନ୍ତୁ । ଗାୟନ ମଧୁ ରହିଛି ଆତ୍ମା ମରିଗଲେ ମଧୁ ହାଲୁଆ ଖାଅ ଧରିନିଅ କେହି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଏହି ଡ୍ରାମା ଅନାଦି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଡ୍ରାମାନ୍ୱୟରେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ସମୟରେ ଯିବାକୁ ହିଁ ଥିଲା, ଏଥିରେ କ'ଣ କରାଯାଇପାରିବ । ଟିକିଏ ହେଲେ ଦୁଃଖୀ ହେବାର କଥା ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗବଳର ଅବସ୍ଥା । ନିୟମ କହୁଛି ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧୁ ଧକ୍କା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି ନା । ନିଜ-ନିଜର ପାର୍ଟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଉଛି ।

ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ହେ ପ୍ରମପିତା ପ୍ରମାତ୍ମା ଆସି ଆମକୁ ନେଇଯାଅ । ଏତେ ସବୁ ଶରୀରର ବିନାଶ କରାଇ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ

ସାଥରେ ନେଇଯିବା, ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ଼ କାମ ହେଲା ନା । ଏଠାରେ କେହି ଜଣେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଲେ ୧୨ ମାସ ପରମ୍ପରାନ୍ତ
 କାନଦିଆ'ନ୍ତି । ବାବା ତ ଏତେ ଢେର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ । ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବେ । ପିଲାମାନେ
 ଜାଣିଛନ୍ତି ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଲେ ମଶାମାଛି ସଦୃଶ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଯିବେ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ଏବେ ସାରା
 ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଦେଖ ଇଂଲଣ୍ଡ, ରଷିଆ ଆଦି କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଦେଶ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ଏସବୁ
 ଥିଲା ? ଦୁନିଆରେ ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଏମାନେ କେହି ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ଧରଣ,
 ଗୋଟିଏ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ଭଲ ଭାବରେ ରହୁଛି ।
 ଯଦି ଧାରଣା ହେବ ତେବେ ସେହି ନିଶା ସର୍ବଦା ଚଢ଼ି ରହିବ । କିନ୍ତୁ କେତେ ଜଣଙ୍କର ନିଶା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ଚଢ଼ିଥାଏ ।
 ମିତୁର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ସବୁ ଆତ୍ମ ସମ୍ପତ୍ତି ହଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବେହଦର ଖୁସୀରେ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଯାଉ, ଏହା ବହୁତ ଚମତ୍କାରୀ କଥା ଅଟେ
 । ହିଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେବ । ଶେଷ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ କରମାତୀ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଶରୀରରୁ ମଧ୍ୟ
 ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ବାସ୍ ଏବେ ଆମେ ଯାଉଛୁ, ଏକଥା ଯେପରି ସାଧାରଣ ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ନାଟକରେ ଅଭିନେତାମାନେ ଅଭିନୟ କରି
 ପୁଣି ଘରକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଦେହ ରୂପକ ବସ୍ତ୍ର ତ ତୁମକୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏହି ବସ୍ତ୍ର ଏହିଠାରୁ ନେଇ, ଏହିଠାରେ ହିଁ
 ପୁଣି ଛାଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ନୂଆ କଥା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଅଲଫ ଏବଂ ବେ । ଅଲଫ (ବାବା) ସବୁଠାରୁ
 ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିରା ସ୍ୱାଧୀନା, ଶତ୍ରୁକରତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିରା ବିନାଶ, ବିଷଣୁତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିରା ପାଳନା ।
 ଆରକ୍ଷା, ବାକି ଶିବତ୍ମକର କାମ କ'ଣ ? ସର୍ବବୋଧ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କହିଦେଉଛନ୍ତି ସିଏ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ
 ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ସବୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ । ସାରା ଦୁନିଆର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ପକ୍କା ହୋଇଗଲାଣି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତମୋପରାଧାନ
 ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସାରା ଦୁନିଆ ଦୁର୍ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କଲାଣି । ପୁଣି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଉଛି । ଯଦି
 ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ଉଗ୍ରବାନ ହିଁ ଉଗ୍ରବାନ ଅଟନ୍ତି ? ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ, ପୁଣି
 କହି ଦେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ପିତା ଅଟନ୍ତି । କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ,
 ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏହି ଦାଦା ଅଥବା ମମ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବା ଅନୁଚିତ୍ ।
 କହୁଛନ୍ତି ନା ମମ୍ମା, ନା ବାବା, କାହାର ହେଲେ କିଛି ମହିମା ନାହିଁ । ଶିବବାବା ନଥିଲେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିଥାନ୍ତେ ? ଯାତ୍କୁ
 ମନେ ପକାଇଲେ କ'ଣ ହେବ! ହିଁ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯାତ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରା ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ, ଯାତ୍କଠାରୁ
 ନୁହେଁ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ (ଶିବବାବାଙ୍କୁ) ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଇଏ ତ ମଝିରେ ଦଲାଲ
 ଅଟନ୍ତି । ପୁଅ ଏବଂ ଝିଅର ନିରବନ୍ଧ ହେଲାପରେ ଉଭୟ ଉଭୟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଯିଏ ବିବାହ କରାଇଥା'ନ୍ତି ସେ ତ
 ମଝିରେ ଦଲାଲ ଅଟନ୍ତି । ଯାତ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରା ବାବା ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିରବନ୍ଧ ନିଜ ସହିତ କରାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ
 ରହିଛି ଦଲାଲ ରୂପରେ ସତଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି । ସତଗୁରୁ କୌଣସି ଦଲାଲ ନୁହଁନ୍ତି । ସତଗୁରୁ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା,
 ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ କୌଣସି ଗୁରୁ ନୁହଁନ୍ତି । ସତଗୁରୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି
 । ବାବା ତୁମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛ ଯେ ସବୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଦେଖ
 ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଶିବବାବାଙ୍କଠାରେ ଲାଗିରହୁ । ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟିରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସବୁ ଶମ୍ଭାବନା ପାଲଟିଯିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ
 ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ନା କି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ । ବୁଦ୍ଧି କହୁଛି ଏହାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ମିଳିବ ନାହିଁ । ବରଷା ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିବ ।
 ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଛାତ୍ର, କ'ଣ ଛାତ୍ରକୁ ମନେ ପକାଇବ । ଛାତ୍ର ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ନା ।
 ସକ୍ଷ୍ମରେ ଯେଉଁମାନେ ତୀକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପାଦେୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା
 ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପରକୁ ଉପରକୁ ଉପାଦେୟ ଚେଷ୍ଟା କର କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି ।
 ଅଳ୍ପରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବୁଝାଇବା ଦରକାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ବହୁତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦୃଷ୍ଟିରା ଉନ୍ନତି
 ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହେବ । ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ମଗାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବଡ଼-ବଡ଼ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବିନା ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ ତ
 ଅନେକ ପ୍ରକାର ଲୋକ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । କଣ-କଣ ସବୁ ଓଲଟା ସିଧା ଗପୁଛନ୍ତି । ରାଜକୀୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣି ମଧ୍ୟ
 ରାଜକୀୟ ହୋଇଥାଏ । ରାଜକୀୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଲୋକମାନେ ରାଜକୀୟତାର ସହିତ ଭିତରକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଚଳଣିରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫରକ
 ରହିଥାଏ । ତାଙ୍କର ଚାଲିବା, କଥା କହିବାରେ କୌଣସି ଶିଷ୍ଟାଚାର ନଥାଏ । ମେଳାରେ ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଆସିଥା'ନ୍ତି ।
 କାହାକୁ ମନା କରାଯାଉ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ହେଲେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କାର୍ତ୍ତ ଦେଇ ତାଙ୍କିଲେ ବହୁତ ରକ୍ଷା ଭଲ-ଭଲ
 ଲୋକମାନେ ଆସିବେ । ପୁଣି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଶୁଣାଇବେ । କେବେ ମହିଳାମାନଙ୍କର ପ୍ରରୋଗରାମ ରଖି ତେବେ
 କେବଳ ମହିଳାମାନେ ହିଁ ଆସି ଦେଖିବେ — କାହିଁକି ନା କେଉଁଠି-କେଉଁଠି ମହିଳାମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରଦା ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଥା'ନ୍ତି ।
 ତେଣୁ କେବଳ ମହିଳାମାନଙ୍କର ହିଁ ପ୍ରରୋଗରାମ ହେବା ଉଚିତ୍ । ପୁରୁଷ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନ ଆସନ୍ତୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି
 ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଶିବବାବା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ଏବଂ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ଉଭୟ ବାବା
 ହେଲେ ନା । ଉଭୟ ତ ସମାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ଯାହାଫଳରେ ଦୁଇଜଣ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ମିଳିବ । ବରଷା ଦେଦେଙ୍କଠାରୁ
 ଅଥବା ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିବ । ଦେଦେଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ହକ ଥାଏ । ଯେମିତି ବି କୁପୁତ୍ର ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ତେବେ ମଧ୍ୟ
 ଦେଦେଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ମିଳିଯିବ । ଏହି କାଇଦା ଏବେଠାରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କୁ ପଇସା ମିଳିବା ଦୃଷ୍ଟିରା

ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଉଡ଼ାଇ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ଗଭରୁଣ୍ଡମେଣ୍ଟର (ସରକାରଙ୍କର) ନିଷ୍ପତ୍ତି ଏପରି ରହିଛି ତେଣୁ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ଗଭରୁଣ୍ଡମେଣ୍ଟ କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ଜଣେ ରାଜାତ୍ମକ ପୁତ୍ର ଥିଲେ, ଯିଏକି ୧ କୋଟି ଟଙ୍କା ୧୨ ମାସରେ ଶେଷ କରିଦେଲେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ଦେଖିଛନ୍ତି ବୋଲି କେବେ ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ । ଏହି (ଦାଦା) କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହିପରି ଉଦାହରଣ ବହୁତ ଦେଖିଛି । ଏହି ଦୁନିଆ ବହୁତ ଖରାପ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଘର । ପୁରୁଣା ଘରକୁ ସରବଦା ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକ ରାଜ ମହଲ ଦେଖ କିପରି ଫାଷ୍ଟକଲାସ ଅଟେ ।

ଏବେ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ଦଞ୍ଚାରା ବୁଝୁଛ ଏବଂ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନରୁ ନାରାୟଣ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ନାରାୟଣତ୍ମକ କଥା । ଏହି କଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲ କେହି ହୋଇନାହାନ୍ତି, ଏଥିରେ ଚଳଣି ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଦିନକୁ ଦିନ ଉନ୍ନତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଫୁଲ ହୋଇ ଚାଲିଛ ।

ତୁମେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ “ବାପଦାଦା” ବୋଲି କହୁଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ନୂଆ ଭାଷା ଅଟେ, ଯାହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଧରିନିଅ ବାବା କୁଆଡ଼େ ମଧ୍ୟ ଗଲେ ପିଲାମାନେ କହିବେ ବାପଦାଦା ନମସ୍କାର, ବାବା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତର ଦେବେ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର । ଏପରି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । କେହି ଶୁଣିଲେ କହିବେ ଏହା ତ ନୂଆ କଥା, ବାପଦାଦା ଏକତର କିପରି କହୁଛନ୍ତି । ବାପ ଏବଂ ଦାଦା ଉଭୟ କ’ଣ କେବେ ଏକ ହୋଇପାରିବେ ? ନାମ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଅଲଗା ରହିଛି । ଶିବବାବା, ବ୍ରହ୍ମା ଦାଦା, ତୁମେ ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହାତ୍ମକ ଭିତରେ ଶିବବାବା ବସିଛନ୍ତି । ଆମେ ବାପଦାଦାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିଲେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ ଏବଂ ତ୍ରାମା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ରହିବାକୁ ହେବ । ଧରିନିଅ କେହି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଲେ, ପୁଣି ସିଏ ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଭିନୟ କରିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ବତ ମିଳିଛି, ଏଥିରେ କିଛି ଚିନ୍ତା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ପାର୍ବତ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁନର୍ବାର ତ ଡକାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ କାନଦିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ହେଲେ ଯାଇ ନିର୍ମୋହୀ ରାଜା ହେବେ । ସତ୍ୟପୁରରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ମୋହୀ ହେବେ । ଏଠାରେ କେହି ମରିଗଲେ କେତେ କାନହୁଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକୁ ପାଇଗଲ ତେଣୁ କାନଦିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ । ବାପା ଫାଲ୍‌ଗୁରେ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବେ ଏବଂ ତୁମେ ଯାଇ ନରକରେ ପଡ଼ିବ । ଏହା ଅପେକ୍ଷା କୁହ ଆମେ ଏହି ପଇସାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ସହିତ ତାକ୍ତିକମାନା ମଧ୍ୟ ଖୋଲିବୁ । ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିଲେ ତୁମର ଏବଂ ଆମର ମଧ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭାରତକୁ ସଂସ୍କରଣ କରିବା ପାଇଁ ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବୁ । ଏତିକି ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଦେବାର ଥିଲେ ଦିଅ, ନ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ତ ନ ଦିଅ । ତୁମେ ନିଜର ଏବଂ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ ? ଏତିକି ମସ୍ତି ରହିବା ଦରକାର । ଖାସ୍ ଭାବରେ କୁମାରୀମାନେ ଛିଡ଼ା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆରବ୍ଧା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାତ୍ମକ ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସମ୍ପୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ଚାଲି ଚଳନକୁ ବହୁତ ରାଜକୀୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ଶାଳୀନତାର ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ । ନମ୍ରତାର ଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ଆଖିରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖାଯାଉଛି — ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାତ୍ମକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:-

ବିଶେଷତା ରୂପୀ ସଂଜୀବନୀ ବୁଟୀ ଦଞ୍ଚାରା ମୁରୁଚ୍ଛିତକୁ ସଚେତ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପୃତିର, ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୃତି ରୂପକ ସଂଜୀବନୀ ବୁଟୀ ଖୁଆଅ ତେବେ ସେ ମୁରୁଚ୍ଛିତରୁ ସଚେତ ହୋଇଯିବ । ବିଶେଷତା ଗୁଡ଼ିକର ସଂସ୍କରଣ ଦର୍ପଣ ତାତ୍ତ୍ୱ ସମମୁଖରେ ରଖ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ସମରଣ କରାଇବା ଦଞ୍ଚାରା ତୁମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ତୁମେ କାହାକୁ ତାତ୍ତ୍ୱ ଦୁର୍ବଳତା ଶୁଣାଇବ ତେବେ ସେ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ଏବଂ ଅସଫଳାକାର କରିବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯଦି ତାତ୍ତ୍ୱ ତାତ୍ତ୍ୱ ବିଶେଷତାକୁ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ସେ ନିଜେ ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଅନୁଭବ କରିବ । ଏହି ସଂଜୀବନୀ ବୁଟୀ ଦଞ୍ଚାରା ମୁରୁଚ୍ଛିତ ଆତ୍ମାକୁ ସଚେତ କରି ନିଜେ ଉଡ଼ିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଡ଼ାଇଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ନାମ-ମାନ-ଶାନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ବସ୍ତୁ-ବୈଭବକୁ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବା ହିଁ ମହାନ ତ୍ୟାଗ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***